

Barna tråkket over dørterskelen i sokkelesten. Øyvind forsøkte å se mild og avslappet ut.

Er du den nye? sa de i munnen på hverandre.

Ja, sa Øyvind.

Barna festet øynene sine på smarttavla, og kastet seg inn i *Gangnam Style*.

Øyvind ble stående og smile med foldede hender, som en vær-melder som ventet på at det skulle settes over til nyhetsankeret igjen.

*

Emre tilbød Øyvind å ta dagens navneopprop og innkryssing. En diagonal strek i ruta etter navnet ved innkryssing, og en tvers-overstrek motsatt vei ved utkryssing, når de skulle hjem. Førtifem nye navn og fjes.

Emre hjalp Øyvind, som en sufflør, med de navnene som den nye assistenten hvilte øynene på litt for lenge. Mange små hender stakk i været. Øyvind forsikret alle barna om at han skulle besvare spørsmålene deres så fort innkryssingen var ferdig.

*

Ja, du der, sa Øyvind.

Stemmen var ubehagelig høy, tenkte han. Måtte være en ube-visst og mislykket speiling av Emres stødige stemmeføring.

Øyvind pekte på jenta med rett pannelugg på fremste rad.

Var du flink på skolen?

Ja, ganske, sa Øyvind.

Øyvind kjente på savnet etter å kjøpe seg tid med et nølende krent.

Skolelys, sa jenta.

Sånn sier man ikke, Nelly! sa Emre.

Hun vendte blikket i bordplaten.

Øyvind prøvde å smile det vekk, som om han var uberørt og vant til utilsiktede fornærmelser fra niåringer.

Neste?

Nok en gang lød stemmen hans ugjenkjennelig, brå og bastant. Øyvind ga ordet til ei som het Hoa, mens han fortrengte den forrige kommentaren.

Har jeg sett deg på bussen?

Ja, det kan hende, sa Øyvind.

Jeg har det, sa Hoa.

*

Hvem er favorittspilleren din?

Spørsmålet kom fra en guttegjeng bakerst.

Fotballgutta, tenkte Øyvind.

Han innså at ingen av dem hørte ordentlig etter når kompisene stilte det samme spørsmålet. Eller håpet de at Øyvind ville ombe stemme seg? De spurte igjen, for sikkerhets skyld.

Hvem er favorittspilleren din?

Ronaldo! ropte de, før han fikk svart.

Øyvind var usikker på om han skulle fyre opp under Messi-Ronaldo-debatten. Som en sidebemerkning kunne han nevnt at han for et par timer siden var et tastetrykk fra å eie tolv par Cristiano Ronaldo-sokker. Tilfeldigvis hadde han forstørret miniatyrbildet av bomullssokkene i handlekurven og gjenkjent den diskrete CR7-logoen tidsnok.

*

Resten av spørsmålene gikk på alder og hvorvidt Øyvind likte eller var god i fotball, turn og Fortnite da han var på deres alder. Øyvinds begeistring for fotball og turn høstet enorm applaus. Ikke bare én gang, men barna klappet hver gang Øyvind bekreftet at ja, han hadde spilt fotball, og ja, han hadde gått på turn. I overkant mye leven, så han på Emres ansiktsuttrykk.

Den gode stemningen tok form etter den pinlige starten og fristet Øyvind til å påstå at han hadde spilt litt Fortnite. Øyvind greide

å tilføye *litt*, heldigvis, for å moderere seg. Egentlig hadde ikke Øyvind vært nærmere fenomenet enn da hans seksårige nevø, ganske nylig, ut av det blå, muligens posttraumatisk, gløttet opp mot sin mor, Øyvinds søster, og sa: Mamma, jeg spilte ikke Fortnite i går.

*

De elsker cornflakes, ja, sa Pinar.

Øyvind hadde spurt tre ganger om barna likte cornflakes, for å vise sosialt initiativ. Men nå kunne det virke som om han var sykkelig opptatt av om barna likte cornflakes.

Øyvind hadde fått inntrykk av at de skulle jobbe på samme base, med Emre som midlertidig baseleder, mens Harita var sykmeldt. Øyvind tenkte først at Pinar var i sekstiårene, men korrigerste seg fort. Han la sikkert feilaktig ti-femten år til alderen hennes på grunn av sjalet og den praktiske klesstilen.

Pinar må være tyrkisk, tenkte Øyvind, eller, hun prata i alle fall tyrkisk med Emre. Men han var usikker på om han klarte å identifisere tyrkisk. Han registrerte, med en viss skuffelse, at ingen av dem byttet om til norsk da Aaron kom innom.

*

Banen besto av ujevn asfalt, med vannpytter, omringet av dype gjørmehull. Øyvind hadde forventet en ballbinge av noe slag. Den lille bingen ved AKS-bygget var tydeligvis den eneste på skolen, og den var uansett forbeholdt de yngste barna, fikk han vite.

Omar ble omtalt som den beste i fjerde trinn, og Øyvind ble fort overbevist om at det var sant. Gutten var lett i steget, han likte å løpe, og det var det første Øyvind så etter. I likhet med andre amatører innbilte også Øyvind seg at han hadde fotballfaglig kompetanse til å kunne utpeke talent. Og det første han så etter var altså om vedkommende løp med liv og lyst.

Emre var dommer, på ordentlig, med fløyte og ekte innlevelse. Øyvind hadde aldri trodd det var nødvendig med en dommer på banen. Han hadde aldri sett noen dommer i friminuttene på sin egen barneskole. Øyvind studerte hvordan Emre håndterte munnhuggeriet over enhver duell og dødball. Målfeiringene kunne ta flere minutter, og det var lov, presiserte Emre. Ofte var det en Fortnite-dans, etterfulgt av lagkameratenes omfavnelse.

Malik hadde et eget jubelrepertoar. Etter å ha trillet ballen kaldt i hjørnet for keeperen, snudde han seg og beinet tvers over banen. Han stoppet ved en stor stein bak sitt eget mål. Der plukket han opp et halskjede med et kors, som han kysset gjentatte ganger.

Da målfeiringen var ferdig, gikk han bort til Øyvind.

Er du kristen, eller religiøs?

Øyvind kremtet.

Du tror ingenting?

Øyvind ble tatt på senga. Men han hadde et svar, som han i dette øyeblikket vegret seg for å gi. Var han redd for at svaret ville misforstås, eller igangsette en ubeleilig diskusjon?

Han merket at Emre så på ham og ville blåse i gang spillet.

Du, Malik, kan vi snakke om dette seinere?

Krig

Har du på AKS haft et problem med luenapning?

Kvinnen i døråpningen hadde vaffeljakke og dansk aksent.

Luenapning? gjentok Øyvind. Det vet jeg ikke noe om. Jeg kom nettopp.

Han satt bøynd over telefonen sin og skumleste artikkelen *Why It Pays to Be a Jerk*.

De river hinandens luer af i dag og smider dem i muddervand, fortsatte kvinnen.

Øyvind antok at hun var en av skolens lærere, kanskje ute på inspeksjon i skolens siste friminutt. Den ferske assistenten trakk på skuldrene.

Ikke meget sjøvt, sa hun og gikk.

*

Hvem er han?

Gutten pekte på Øyvind.

Karol, du kan få hilse på Øyvind når jeg er ferdig med å snakke, sa Emre.

Emre visket ut en av stjernene til guttene på tavla. Øyvind var usikker på hva stjernene betydde, men skjønnte at det dreide seg om gymsalen på torsdagene. Nå hadde jentene og guttene to stjerner hver.

*

NRK-serien *Lik meg* startet på smarttavla, og Emre vinket Øyvind ned i hjørnet til Karol.

Er du den nye læreren?

Eh, ja, svarte Øyvind.

Her måtte han tillate seg å nøle. For Øyvind var jo ikke lærer, men han skjønnte likevel hva Karol mente. Og Øyvind ville ikke

være en pedant, som her ville svart *nei*, og som han fryktet at Karol møtte ofte nok i skoletiden.

Ting Karol likte: Conor McGregor, sportsbiler, Fortnite, bryting, PSG og Juventus. Men ikke så mye Juventus nå som de hadde kjøpt Ronaldo.

Han filmer for mye, sa Karol. Lager for mye drama.

Lik meg er for mye drama! sa Riaz.

Sidemannen hadde fulgt med på samtalen.

Det er så mye drama med jenter, fortsatte han.

Nå kommer alle guttene til å le! sa Aynur.

Ikke fortell! sa Emre.

Ikke spoil! sa Riaz.

*

På slutten av dagen ble alle de gjenværende barna, på tvers av trinene, samlet på den andre basen i AKS-bygget. Det var det samme rommet som ble brukt til fellesmøtet, og som Øyvind først hadde trodd var personalrommet deres. Her møtte han de yngste barna, som han egentlig ikke hadde forventet å skulle jobbe med. Han slo seg ned på en av langbenkene, uten noen klar idé om hva han skulle foreta seg.

Krig! ropte Jimmy.

Den spinkle andreklassingen stirret på Øyvind.

En av baselederne hadde fortalt Øyvind at Jimmy måtte få gå i T-skjorte utendørs, uansett vær. Han fikk angst av genser, jakke og skjerf, og benken måtte ikke stå for nær bordet.

Krig er gøy, sa Øyvind.

Jimmy fordelte spillkortene i to bunker.

Øyvind registrerte at Nelly snek seg bak ryggen til Jimmy og holdt to fingre over hodet hans, som to kaninører. Øyvind kjente et behov for å google om det kunne bety noe mer fornedrende.

Haien

Konrad viste Øyvind den nye jakka si med koalabjørneører på hetta. Nåringen uttrykte med hele seg at han koste seg i den nye assistentens nærvær. Men hvordan kunne han gjengjelde entusiasmen og tilliten, uten at de andre barna trodde at han likte Konrad mer enn dem?

Har du en ballpose? spurte Hoa. En sånn pose til å ha fotballen i? Hadde du den på bussen?

Nei, jeg pleier å ha ballen i en ryggsekk når jeg skal på trening, sa Øyvind.

Hun klødde seg på haken. Først nå ble hun usikker på om det faktisk var Øyvind hun hadde sett den gangen på bussen.

*

Har dere en annen? spurte Øyvind.

Nei, og vi liker den! sa Omar.

Ballen deres var fillete, innsauset av gjørme og sølevann. Han skjønnte at de ville ha ballen sin myk og deigete. Hvilke barn gjør ikke det. Og Øyvind var jo ikke der for å belære noen at man tilegnet seg feil teknikk av å spille med pløseball.

Alvin kom gråtende bort til Øyvind.

Hva skjedde?

Han var usikker på om han skulle gi gutten en klem.

Karol sa *wolla, jeg skal bokse deg*, sa Alvin.

Øyvind snudde seg mot Karol.

Sa du det til Alvin?

Nei, det var ikke det jeg sa.

Hva sa du da?

Wolla, jeg skal kæse deg.

*

Utenfor AKS-bygget ble Øyvind med på Haien. Det var enspretten i fire hvitmalte ruter på asfalten. Ballen måtte sprette inn i ruta til den du spilte den til, som i tennis. Målet var å avansere fra rute nummer én (reke), via rute to (sild) og tre (sel) for så å bli stående lengst mulig i den fjerde og siste ruta, markert med en haifinne. Haien startet hver runde med å kaste ballen til enten silden eller selen. Hvis silden røyk ut, ble reka forfremmet til sild, og førstemann i køen ble ny reke.

Gutta rullet opp buksebeina, og William skrøt til Øyvind av å ha rullet opp bukse si mest, som en truse.

Nyperose! Geirfugl! gullet William.

De andre barna lo.

Paulina snudde seg mot Øyvind i køen.

Hva betyr nyperose?

Gudfaren

Hvordan var uken? spurte Aaron.

Slik startet fellesmøtene. Lederen sveipet over rommet, til en av baselederne tok ordet.

Har Bente farga håret? tenkte Øyvind.

Han likte den nye sveisen hennes, men følte at det var for tidlig, for innsmigrende, å skulle gi en kollega et kompliment.

Du ser ut som en sol! sa Simona. Du trenger jo ikke gul vest lenger.

Bente stønnet.

Hei, dere klager på at jeg bare går i grått, sa hun, og nå synes dere jeg har for mye farge! Hva blir det neste?

*

Vi har noen barn her som er litt spesielle, sa Harita.

Hun hadde vært sykmeldt på grunn av betennelse etter en kosmetisk behandling, og førte ordet på basemøtet til fjerde trinn. Øyvind antok at både Pinar og Emre allerede var orientert om disse litt spesielle barna, og at de hadde ventet med å informere ham til baselederen deres var tilbake.

Konrad har Tourettes. Karim har ADHD. Nasir har en muskelsykdom. Riaz ljuger. Malik og Bagir har negativ innstilling. Noen er veldig sjenerte og introverte, som Natalie og Jasmin, men de er veldig sterke faglig. Paulina, Natalie og Yafir har alenemødre.

Karim er som Gudfaren, sa Øyvind.

Han ble usikker på om kommentaren ga mening, og om han noen gang så ferdig *Gudfaren*-trilogien med barndomsvennen Nikolai.

Ja, det kan du si, sa Harita.

Emre fniste.

Jeg vet ikke hvor godt kjent du er her, Øyvind, men jeg vil at du skal vite at det er våpen i området, fortsatte Harita, mer alvorlig.

Mange av barna får trusler, og mange blir banket av de eldre elevene på skolen.

*

Hver dag hadde Bagir sklidd inn i rommet på knærne med armene i kors. Først nå gikk det opp for Øyvind at han imiterte feiringen til Mbappé. Pæreformede Bagir stablet seg på beina igjen og spankulerte arrogant rundt i rommet med høyrehånda formet som en trakt rundt øret. Akkurat som Mourinho hadde gjort for å terge Juventus-fansen etter at laget hans kranglet inn seiersmålet i siste spilleminutt.

*

Jeg er på slankekur, sa Luna. Det er mamma som bestemmer det.

Det var fåfengt for Øyvind å be henne stille seg i matkøen. Lunas tvillingsøster Nelly var slankere, men Øyvind hadde aldri tenkt at Luna var lubben eller trengte å gå ned i vekt. Hva da med Riaz, Bagir og flesteparten av de voksne?

Det holdt med en kopp vann, ingen brødskive, og heller ikke knekkebrød, insisterte Luna.

*

Igjen sprintet Malik til den store steinen bak målet, etter å ha scoret. Denne gangen tok han fram en liten metallstjerne, som han kysset. Han utvidet feiringen med Salahs yogaposisur, stående med høyrefoten hvilende mot innsiden av venstre lår, hendene samlet i bønn, med lukkede øyne.

Power Rangers

På bussturen til Åslia Aktivitetsskole tenkte Øyvind på kompisene som var blitt småbarnsforeldre. Han lurte på hvor mye tid de tilbrakte med småtassene og om han selv burde vært enda mer sammen med sitt eget nurk. Han hadde lenge hatt lyst til å jobbe litt mindre. Ha mer tid med familien og være mer ute. Kvitte seg med mobilnakken og kontorskuldrene. Ha et godt liv uten å utmerke seg. Bli sliten av noe annet enn å sitte foran en skjerm. Hvorfor var det vanskelig å velge et sånt liv?

*

Hvor lenge har du vært her? spurte Maira.

Øyvind hadde fått aleneansvaret på banen og fikk prestasjonsangst av Mairas uventede visitt og utspørring.

Var stillingen utlyst? Hvor mange prosent? Hvor har du jobbet før? Var det mange søkere?

Jeg har jobbet her i over tre år, sa hun. Jeg har fått kjempegod kontakt med barna.

Øyvind hadde ennå til gode å se henne prate med noen av dem. Men så var de jo heller ikke der for å være kompiser med barna. Han antok at Maira hadde funnet en bedre balansegang enn ham, mellom å være autoritet og lekekamerat.

*

Power Rangers? sa Øyvind.

Jimmys øyne lyste opp bak brilleglassene.

Andreklassingen hadde slitt med å forklare en eldre assistent hva han tegnet. Øyvind vurderte å spørre om han ville spille sjakk, men mislikte tanken på at Jimmys mor skulle finne dem over sjakkbrettet enda en gang, og Jimmy kunne jo ikke sjakk.

Den røde Power Rangeren gjorde at noen døde, sa Jimmy.

Ser du det på tv?

Han var ikke slem.

Nei vel?

Jeg liker Power Rangers.

Det gjorde jeg også, Jimmy. Vil du spille kort?

Greit, du blander.

På grunn av lavt blodsukker fikk Øyvind øyekontakt med Simona, etter å ha stirret utilsiktet lenge på vegguret over hodet hennes, som satt med krysselistene. Kollegaen himlet med øynene, som om hun også syntes tiden gikk altfor sakte.

Krig! sa Jimmy. De røde er de braeste korta.